

TIDEHVERV

Nr. 8 - 79. årgang - Oktober 2005

INDHOLD:

Claus Thomas Nielsen:
Postkort fra Eurabien153

Niels Carl Lilleør:
Luther og Tidehverv.....156

Søren Holm:
Værdier.....158

Henrik Frost:
Psykologiens magtfulde rolle
i tvangsfjernelsessager.....166

Hans-Birger Milling:
Den Danske salmebog.....170

Søren Krarup:
Snedkersvenden Strube170

Postkort fra Eurabien

Den antikke kulturs døds-kamp varede århundreder. Det ser nu ud til, at den europæiske kristenheds døds-kamp kun vil tage årtier. Fra Augustus og fremefter var Romerrigets politik ikke længere ekspansiv, men defensiv. Demografisk, militært og økonomisk. Og det lykkedes mod alle odds relativt succesfuldt at sikre den antikke kulturs overlevelse i flere hundrede år. Først da forsvaret af grænserne rent økonomisk blev så omkostningstungt, at udgifterne i sig selv forarmede riget og dermed ødelagde grundlaget for det fremtidige forsvar, måtte man kæmpende overgive sig til barbarerne. Og selv da den antikke verden militært og politisk var erobret, var dens åndelige stabilitet så stor og den nye kristne kirke så stærk, at de nyindvandrede barbarer på utallige måder forsøgte at overtage kulturen.

Modsætningen til nutiden kunne ikke være større.

*

Europa er i dag i defensiven og er det med nødvendighed. Militært er de europæiske lande for længst blevet inferiøre magter, og vi vil om få årtier også være det økonomisk samtidig med, at de europæiske dele af Europas befolkning forsvinder med en hast, som ikke engang den sorte død historisk set kan konkurrere med.

For hundrede år siden var over 70% af verdens bruttonationalprodukt europæisk (og en stor del

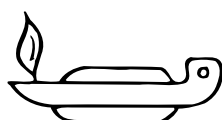
af resten amerikansk). I dag er Europas andel nede på ca. 20% og om 30-40 år vil det være under 10%. Europa er blevet verdens lavvækstområde, europæerne har mistet smagen for arbejde og hundrede millioner af indere og kinesere får nu en bedre uddannelse end de europæiske unge, som har alt for travlt med at pille i egen navle.

Om ganske få år vil Kina have verdens største økonomi. Selv USA vil i løbet af den kommende generation blive den svage part af de to. Først økonomisk og senere militært. Kun hvis USA og Europa betragter sig som stående på samme side, vil Vesten måske kunne bevare en vis global position ved siden af Kina. Men fortsætter den nuværende demografiske udvikling, vil der om få årtier ikke være noget Europa, USA kan alliere sig med.

*

For 30 år siden var USA verdens største kreditor-nation. I dag er det verdens største debitor med 4600 milliarder dollars i udlandsgæld og 8000 milliarder dollars i statsgæld. USAs udlandsgæld vokser med 400 milliarder dollars om året. Selv for det mægtige Amerika er det astronomiske beløb.

Gælden består hovedsagelig af statsobligationer i dollars, som opkøbes af de asiatiske nationalbanker. Efterhånden især den kinesiske. Hver enkelt amerika-

ner bruger hvert år flere procent mere, end han tjener og finansierer forbruget gennem lån i de opstuede ejendomsværdier. Bare statsgælden svarer til 27.000 dollars per amerikaner, altså 162.000 kr. En skjult inflation, som på et tidspunkt får ballonen til at revne. Statsgælden er på 72% af USAs BNP. Spillet kan kun lade sig gøre, fordi dollaren er verdens reservevaluta, og man derfor ikke behøver låne fremmed valuta, men blot - så længe kineserne vil aftage dem - kan udstede statsobligationer. Årets største internationale nyhed var derfor, at den kinesiske nationalbank frigjorde yuanen fra bindingen til dollaren. Det betyder, at Kina langsomt vil holde op med at finansiere det amerikanske overforbrug. Det er i realiteten Kina, som gennem lån finansierer f.eks. krigen i Irak og Afghanistan. Alt tyder på, at boblen brister senest om 5-10 år, og USA (og Vesten) vil opleve en stor recession. Det skal USA nok overleve, USA er jo stadig et ekspansivt land, men krisen vil tydeliggøre, at ligesom verdens økonomiske centrum i mellemkrigstiden flyttede fra England til USA, således vil det i løbet af de næste par årtier flytte fra USA til Asien. Og som dollaren overtog pundets rolle, vil yuanen overtage dollarens. Afhængig af beregningsmetoden vil Kinas BNP overhale USAs mellem 2025 og 2040. Og et par årtier senere vil Indien følge efter. Kun en omfattende politisk eller social krise, som får Kina til at falde fra hinanden, kan bremse udviklingen. Det er jo endnu ikke afklaret, hvilken styreform Kina vil have efter kommunismen.

Samtidig eksploderer kristendommen i øvrigt i Kina. I 1948 var der 600 tusind protestanter. I dag er der ifølge usikre kilder ca. 35 millioner, og det samlede antal kristne anslås til 70 millioner. En vækst, som kun er oplevet tilsvarende i Romerriget. Jeg har ingen tal for det, men efter alt at dømme er der allerede nu flere kirkegængere om søndagen i Kina end i det samlede Europa.

Foreløbigt ser det dog ud til, at Kina ser det som sin interesse på alle fronter at mindske Vestens magt. Således støtter Kina udviklingen af en iransk atombombe og iranske interkontinentale ra-

ketter. Lykkes det, således som alt tyder på, vil hovedparten af verdens olie i realiteten befinde sig uden for Vestens interessesfære.

Ligesom Boerkrigen ikke viste det britiske imperiums storhed, men tværtimod afslørede dets relative svaghed og dermed markerede begyndelsen til enden for imperiet, således har Irak-krigen ikke vist Vestens styrke, men afsløret vores relativt begrænsede militære (især mandskabsmæssige) ressourcer og frem for alt vores mentale svaghed. Det er fra nu af utænkeligt, at europæiske lande igen vil gå med i krig mod et muslimsk land, og USA må chokerende nok bruge sin fulde konventionelle militære kapacitet på at fastholde kontrollen over det relativt lille og tyndtbefolkede Irak. USA har i dag næsten ingen overskydende militære ressourcer, som kunne sættes ind et andet sted i verden. De største problemer er økonomiske og mandskabsmæssige. Den amerikanske hær kan ganske enkelt ikke skaffe kvalificerede soldater, og værnepligt er tilsyneladende ikke længere en realistisk mulighed i Vesten. Befolkningen er ikke villig til det, og spørgsmålet er da også, om flertallet af nutidens velfærdsoptrogede storbyunge overhovedet kan bruges som soldater. Irakkrigen har demonstreret, at f.eks. Iran ikke behøver at frygte Vestens landmilitære indblanding, men højst et par bombetogter.

*

Da USA kun har 1% muslimer, vil USA, i modsætning til de europæiske lande, bevare sin udenrigspolitiske handlefrihed, men under alle omstændigheder vil USA om få år være tvunget i defensiv isolation, og Europa vil rent demografisk være forvandlet til "Eurabia". Udtrykket er opfundet af den kvindelige ægyptisk-fødte jøde Bat Ye'or, og det symbolske tegn på det endelige magtskifte vil ifølge hende være, når Vesten opgiver at sikre Israels eksistens.

Europæiske kvinder får i gennemsnit kun 1,3 barn, så om mindre end halvtreds år vil ca. en fjerdedel af den (ikke-muslimske) europæiske befolkning være væk.

Omvendt er der i løbet af 3 årtier kommet 25 millioner musli-

mer til Europa. De udgør nu 5-7% af EU's 457 millioner indbyggere. Også i Danmark er tallet cirka 5%, mens det i Frankrig nærmer sig 10%. I Bruxelles var Muhammed allerede i 2001 det mest populære navn til nyfødte. I Malmø er 30-40% af befolkningen muslimer, og 55% af alle skolebørn er det. De fem procent muslimer føder - uden at jeg har kunnet finde sikre tal - anslået mindst 15% af alle børn i Europa. Mere end 10% af eleverne i danske førsteklasse er muslimer, og procenttallet stiger år for år. Allerede i 2020 vil mere end 10 procent af EU's befolkning og 30% af alle nyfødte være muslimer. Muslimske kvinder i Europa får i gennemsnit 3 gange så mange børn som ikke-muslimer. Hvis dette fortsætter, vil Europa i løbet af et par generationer få muslimsk flertal. Tager deres fødselsrate om nogle årtier langsomt af, vil der gå lidt længere tid, men det vil under alle omstændigheder ske i løbet af dette århundrede. Og om 10-15 år vil udviklingen være uafvendelig.

Der er da i øvrigt ikke noget, der tyder på, at f.eks. rigdom mindsker muslimske kvinders fertilitet.

Det stenrige Saudi-Arabien havde i 1950 3 millioner indbyggere, år 2000 var det steget til 21 millioner, og i 2025 vil der være 42 millioner. En 14-dobling på 75 år. Pakistans befolkningstal er på halvtreds år steget fra 39 til 161 millioner og vil om tyve år være oppe på 284. Osv. Osv.

Japan oplever i øvrigt i disse år samme fald i fertiliteten som Europa, men Japan har ikke valgt at importere udlændinge fra fremmede kulturer. Japan har derfor også mulighed for at gøre det økonomisk og praktisk attraktivt for familier at få mange børn. I Europa ville en sådan lovgivning - som også Kejser Augustus forsøgte sig med - kun skævvride udviklingen endnu mere, da den vil blive udnyttet langt mere af muslimer end af europæere. Et midlertidigt fald i befolkningstallet er da heller ikke i sig selv et umiddelbart eksistensproblem for et land. Kun indvandringen gør problemet akut.

*

At de store europæiske lande får muslimsk flertal, er ikke læn-

gere et skræmmebillede, det er blot de faktiske forhold i jernindustrien. Den demografiske ændring af Europa er i fuld gang, og kun noget ganske usædvanligt og uventet kan forsinke eller stoppe udviklingen. Hvad kunne det være? Det kunne være, at muslimske kvinder pludselig nedsatte deres fertilitet ganske voldsomt, men det ville forudsætte et helt ændret kønsrollemønster blandt muslimer, hvilket i realiteten ville betyde, at de afsvor islam. Hidtil er der sket det modsatte. Det er i Europa, at fanatismen blomstrer mest. En anden mulighed er, at muslimer pludselig i stort tal forlader Europa. I den forbindelse er det interessant, at 68% af de engelske muslimer efter Londonbomberne udtalte, at de overvejede af rejse fra Storbritannien på grund af den negative holdning til dem blandt englænderne. Muslimske lande kan føre krig mod hinanden, men alle målinger viser, at muslimer ikke kan føle solidaritet med et ikke-muslimsk land.

En anden mulighed er, at de europæiske lande på andre måder begynder at motivere alle de muslimer, som alligevel føler størst tilknytning til lande uden for Europa, til at rejse. Men det er sidste udkald.

Det ville f.eks. kun koste 40 milliarder kroner at betale 200.000 danske muslimer hver 200.000 kroner for at rejse hjem. For mange familieoverhoveder ville det betyde flere millioner kroner, så motivationen ville være stor, og alle ville være glade. Den anatolske højslette og afsides områder af Sri Lanka og Somalia ville pludselig opleve en rivende økonomisk udvikling. Udgiften for Danmark ville være mindre end for en fast forbindelse over Femern bælt, og forrentningen langt bedre. Det er selvfølgelig absurd, at det er nødvendigt, men det er jo formentlig ikke muligt at få den radikale folketingsgruppe til selv at betale. Øvelsen vil da i øvrigt også kræve, at grænserne samtidig blev hermetisk lukkede for det land, de rejste hjem til.

I Tyskland ville udgiften til en forgyldt hjemrejsebillet til alle muslimer kun være en brøkdel af udgiften til genforeningen. Da mange tyske muslimer har dob-

belt statsborgerskab, har Tyskland i øvrigt også den supplerende mulighed at fratage dem det tyske. Så nemt kan vi stadig forblive et ikke-muslimsk kontinent. Vil vi virkelig hellere have borgerkrig? Vil vi virkelig hellere have den indskrænkning i elementære borgerrettigheder og i ytringsfriheden, som nu tilsyneladende er nødvendig for at bekæmpe terroren? (De åbne samfund med frihedsrettigheder, udstrakt retsbeskyttelse og næsten total ytringsfrihed har jo tydeligvis en vis kulturel homogenitet som forudsætning). Vil vi virkelig hellere have en demografisk udvikling som den, der i de seneste få årtier har forvandlet f.eks. Kosovo og Libanon fra kristne til muslimske lande?

Det er muligvis allerede umuligt at vende udviklingen i Frankrig, men det betyder jo ikke nødvendigvis, at vi andre skal give op frivilligt.

Vi har stadig muligheden for at vælge, men vi har den kun få år endnu. Og for at bevare den er det afgørende at stoppe udstedelsen af nye statsborgerskaber. Kun så længe, der juridisk kan skelnes mellem befolkningsgrupperne, vil vi kunne træffe de nødvendige forholdsregler i en fremtidig krisituation.

Der er intet som helst krænkende i kun at tildele statsborgerskab til mennesker, der deler de grundlæggende vestlige værdier. Og en muslim, der accepterer de vestlige værdier, er ganske enkelt ikke længere muslim. Et forsvindende lille mindretal af indbyggerne, som ikke deler landets grundlæggende værdier, er naturligvis ikke noget problem, men her står vi med befolkningsgrupper, som eksploderer i antal.

Hvis Europa skal overleve, må de europæiske lande se deres egen historiske skrøbelighed og defensive strategiske position i øjnene og begynde at behandle islam som det, den set med vestlige øjne er, nemlig en totalitær politisk-religiøs ideologi, der netop har sin styrke i, at den i langt højere grad end f.eks. nazisme og kommunisme omfatter alle dele af de troendes liv, og i praksis er umulig at bryde ud af. Kun i Spanien og på Sicilien har man i senmiddelalderen oplevet, at muslimske befolkninger afsvor deres tro, men det

skete som bekendt ved midler, der i dag står os ganske fjernet.

Vel findes der såvel fanatiske som moderate muslimer, ligesom der fandtes moderate og fanatiske nazister, men de befinder sig inden for det samme værdifællesskab. Selv i meningsmålinger indrømmer 70% af de europæiske muslimer, at de ikke kunne drømme om at angive en mulig muslimsk terrorist til myndighederne. Og der er blandt muslimer naturligvis ingen støtte til selve fundamentet for Vestens sikkerhedspolitik, nemlig kontrol med udviklingen i Mellemøsten.

Hvis Europas gader pludselig blev oversvømmet med mennesker, der bar bind med hagekors på armen, ville vi se os nødsaget til at forbyde det. Samme holdning burde af indlysende grunde gælde for islams ideologiske symboler. Og da især tørklædet.

I 1974 holdt den tidligere algeriske præsident Houraru Boumedienne en tale i FN, hvor han sagde: "En dag vil millioner af mænd forlade den sydlige halvkugle og vandre til den nordlige. Og de vil ikke komme som venner. De vil komme for at erobre den. Og de vil erobre den med deres sønner. Vore kvinders livmødre vil give os sejr."

Det er de faktiske forhold i jernindustrien.

*

Men hvorfor er det så slemt, at Europa bliver muslimsk? Ja, det er det naturligvis også kun for dem, som har en eller anden form for affinitet for den europæisk-kristne civilisation.

Mener man omvendt, at vores kultur er en verdenshistorisk blindgyde, og mener man, at den frihed, som evangeliet sætter menneskelivet i, er en tragisk illusion, således som såvel nazismen som den venstreorienterede europæiske elite har gjort det de seneste 100 år, så må man naturligvis hilse islam velkommen.

Således blev religionshistorikeren Tim Jensen, der har gjort sin foragt for kristendommen til sin levevej, i radioens P1 29/8 2005 spurgt, om han foretrak kristendommen eller islam. Han første svar var naturligvis, at han afskyede enhver form for religion. Men

straks efter gik han over til at sige, at han, hvis han skulle vælge, ville vælge profetens religion. Tim Jensen er, sagde han, for det første meget fascineret af det muslimske kald til bøn, og for det andet så indeholder islam "mange fornuftige ideer i utopien om det retfærdige samfund."

Lige præcis: I kaldet til bøn ligger kravet om underkastelse under den totale magt, og i utopien ligger muligheden for totalitær magtudøvelse over medmennesket, således som den post-kristne europæiske filosofi har drømt om det siden oplysningstiden. Tim Jensen foretrækker islam, fordi den er noget andet og meget mere end en religion. Når hertil lægges, at Allahs uendelige fjernhed og arbitrære - og dermed amoralske (eller overmoralske) - magtudfoldelse ligger snublen tæt op af den europæiske ateismes lære om den universelle og amoralske tilfældighed, så er man ved at nær-

me sig forklaringen på den vestlige elites gådefulde kærlighed til islam.

Også i den europæiske ungdom oplever man nu de første tegn på en muslimsk vækkelse. På samme måde som den totalitære socialisme for ungdommen i 70'erne på en gang var en logisk konsekvens af og reaktion mod deres kulturradikale opdragelse, således er omvendelse til islam for mange unge i dag såvel en logisk videreførelse af som en reaktion mod deres ateistiske og hedonistiske opdragelse. I islam slipper man for den sidste rest af den kristne syndsbevidsthed samtidig med, at man får mål og retning for sit liv og dermed slipper for den tragiske frihed, kristendommen så ondsindet sætter mennesket i.

Claus Thomas Nielsen

og iværksatte en kirkelig og samfundsmæssig reformation. Siden har man haft travlt med at frisere ham. Allerede Melanchton, hans mere stilsfærdige og velafbalancerede ven, forsøgte at rette ham ind. Og Martin Luther accepterede det. Det blev Philipp Melanchton, der måtte føre de vanskelige forhandlinger om kirkens nyordning, "thi jeg kan ikke træde så blidt og sagte."

Vi glemmer i dag i vores tilforladelige konsensus-iver, at Luther var fredløs en tid. Enhver måtte slå ham ihjel efter rigsdagen i Worms i 1521, hvor han havde nægtet at tilbagekalde sine bøger. Pavens kætterbål stod parat på grund af Luthers opgør med den pavelige afladshandel. Vatikanet kaldte han et horehus, fordi man der solgte kærlighed for penge. Og den mægtige kejser Karl frygtede hans ord og hans prædiken, fordi ordene havde den paulinske virkning: "Til frihed har Kristus frigjort os, så stå nu fast og lad Jer ikke på ny spænde i trældomsåg". Intet er så ubekvemt som frie folk.

Luther fordømmer Pavens korstog og Thomas Münzers revolution som narrespil. Til gengæld fører han selv Ordet igennem. Han taler klart og tydeligt, når han forkynder det evangelium, som får det gamle Europa til at bryde sammen, ligesom Sovjetunionen brød sammen efter Murens fald. Hvor løgner og den politiske taktik styrer de menneskelige kræfter, bærer morgendagen opløsningen i sig. Her er vi ved anliggendet i Luthers folkesyn - rettet mod den kirkelige selvforherligelse og muhamedanernes hellige krig.

*

Ingen af Luthers bøger skal befinde sig under gulvtæppet, i mørkekammeret eller på den sorte liste over draget mørkets gerningsmænd. Bøgerne fra Luthers hånd og i Chr. Truelsens oversættelse må stå sig, som de kan i dagslyset, under den fortløbende debat om det reformatoriske anliggende. Der kan ikke tages taktiske hensyn til en eller anden nervøs moralist. I Luthers fodspor kan der ikke tænkes således: nu træder vi vist på ømme tæer. Der er et uafklaret åndeligt-politisk klima her til lands for øjeblikket, hvis fortalere igennem 25 år har nægtet

NIELS CARL LILLEØR:

Luther og Tidehverv

*Behold os Herre ved dit Ord
Trods Pavens Løgn og Tyrkens Mord
Som styrte vil fra Tronen ned
Din Søn vor Drot i Evighed.*

Igennem de senere år har Tidehvervs forlag udgivet en del bøger. Og forhenværende sognepræst Chr. Truelsen har afleveret sine præcise og klare oversættelser til forlaget, som har fundet midlerne til at udgive bøgerne. Uden tilskud fra statens kulturfonde. Forlaget fører altså sin egen linie igennem, og ingen kan eller skal drages til ansvar, bortset fra udgiverne. Truelsen beherskede tysk, engelsk og fransk, og således er det et solidt, personligt og redeligt stykke arbejde, der forelægges og udgives for den, der vil læse - selv. Vel gjort må man sige uden at sige for meget. Måske skulle den skeptiske universitetsmand og den nervøse præst agte en smule på initiativet.

Luthers skrift imod Tyrken og Jøden er også udgivet. Det har givet anledning til en del nervøse spekulationer. For er det dog ikke uheldigt netop nu med alle de fremmede, der har en anden tro? Skylder vi da ikke islam og folk med den jødiske tro respekt? Jo, naturligvis. Og vi skylder Martin Luther respekt. Hans navn er nævnt i grundloven. Alene af den grund.

Med Luther befinder vi os på jorden. En bjergværksarbejders søn talte til Europa på sit sprog. De dannede havde og har vanskeligheder, når de hører jævne folk tale klart. Og selvfølgelig kan psykologiske, politiske og sociologiske spekulanter finde alle mulige grunde, når der skal trædes blidt og sagte. Hans anliggende var voldsomt. Så voldsomt, at han med sine ord, sine skrifter og sine prædikener befriede Europa fra pavemagtens og kejsermagtens totalitære jerngreb